

॥ तैत्तिरीय ब्राह्मणम् ॥

॥ सप्तमः प्रश्नः ॥

॥ तैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमः प्रपाठकः ॥

सर्वान् वा एषोऽग्नौ कामान्प्रवेशयति। योऽग्नीनन्वाधाय व्रतमुपैति। सयदनिष्ट्वा प्रयायात्। अकामप्रीता एनं कामा नानुप्रयायुः। अतेजा अवीर्यः स्यात्। स जुहुयात्। तुभ्यं ता अङ्गिरस्तम। विश्वाः सुक्षितयः पृथक्। अग्ने कामाय येमिर् इति। कामानेवास्मिन्दधाति॥१॥

कामप्रीता एनं कामा अनु प्रयान्ति। तेजस्वी वीर्यावान्भवति। सन्ततिर्वा एषा यज्ञस्य। योऽग्नीनन्वाधाय व्रतमुपैति। स यदुद्वारयति। विच्छित्तिरेवास्य सा। तं प्राञ्चमुद्धृत्य। मनसोपतिष्ठेत्। मनो वै प्रजापतिः। प्राजापत्यो यज्ञः॥२॥

मनसैव यज्ञः सं तनोति। भूरित्याह। भूतो वै प्रजापतिः। भूतिमेवोपैति। वि वा एष इन्द्रियेण वीर्येणर्ध्यते। यस्याऽऽहिताग्नेरग्निरपक्षायति। यावच्छम्यया प्रविध्यैत्। यदि तावदपक्षायैत्। तं सम्भरेत्। इदं तु एकं पर उं तु एकम्॥३॥

तृतीयै न ज्योतिषा संविशस्व। संवेशनस्तनुवै चारुरेधि। प्रिये देवानां परमे जनित्र इति। ब्रह्मणैवैनं सम्भरति। सैव ततः प्रायश्चित्तिः। यदि परस्तरामपक्षायैत्। अनुप्रयायावस्येत्। सो एव ततः प्रायश्चित्तिः। ओषधीर्वा एतस्य पशून्यः प्रविशति। यस्य हविषे वृथा अपाकृता धरन्ति॥४॥

तान् यदुह्यात्। यातयाम्ना हविषा यजेत। यत्र दुह्यात्। यज्ञपरुरन्तरियात्। वायव्यां यवागूं निर्वपेत्। वायुर्वै पर्यसः प्रदापयिता। स एवास्मै पयः प्रदापयति। पयो वा ओषधयः। पयः पर्यः। पर्यसैवास्मै पयोऽव रुन्धे॥५॥

अथोत्तरस्मै हविषे वृथान्पाकुर्यात्। सैव ततः प्रायश्चित्तिः। अन्यतरान् वा एष देवान्भागधेयेन व्यर्धयति। ये यजमानस्य सायं गृहमा गच्छन्ति। यस्य सायं दुग्धं हविरार्तिमाच्छति। इन्द्राय व्रीहीन्निरुप्योप वसेत्। पयो वा ओषधयः। पयं एवाऽऽरभ्य गृहीत्वोप वसति। यत्प्रातः स्यात्। तच्छृतं कुर्यात्॥६॥

अथेतर ऐन्द्रः पुरोडाशः स्यात्। इन्द्रिये एवासमै समीचीं दधाति। पयो वा ओषधयः। पयः पयः। पयसैवासमै पयोऽव रुन्धे। अथोत्तरस्मै हविषे वृथ्सानपाकुर्यात्। सैव ततः प्रायश्चित्तिः। उभयान् वा एष देवान्भागधेयेन व्यर्धयति। ये यजमानस्य सायं च प्रातश्च गृहमा गच्छन्ति। यस्योभयं हविरार्तिमाच्छति॥७॥

ऐन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेत्। अग्निं देवतानां प्रथमं यजेत्। अग्निमुखा एव देवताः प्रीणाति। अग्निं वा अन्वन्त्या देवताः। इन्द्रमन्वन्त्याः। ता एवोभयीः प्रीणाति। पयो वा ओषधयः। पयः पयः। पयसैवासमै पयोऽव रुन्धे। अथोत्तरस्मै हविषे वृथ्सानपाकुर्यात्॥८॥

सैव ततः प्रायश्चित्तिः। अर्धो वा एतस्य यज्ञस्य मीयते। यस्य ब्रत्येऽहम्यनालम्भुका भवति। तामपुरुषं यजेत। सर्वेणैव यज्ञेन यजते। तामिष्टोपं ह्वयेत्। अमूहमस्मि। सा त्वम्। द्यौरहम्। पृथिवी त्वम्। सामाहम्। ऋक्त्तम्। तावेहि सम्भवाव। सह रेतो दधावहे। पुंसे पुत्राय वेत्तवै। रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्यायेति। अर्ध एवैनामुपं ह्वयते। सैव ततः प्रायश्चित्तिः॥९॥

दधाति यज्ञ उत एकन्धयन्ति रुन्धे कुर्यादाच्छत्यपाकुर्यात्पृथिवी त्वमष्टौ च (सर्वान् वि वै यदि परस्तरामोषधीरन्यतरानुभयानर्धो वै॥९॥)[१]

यद्विष्वण्णेन जुहुयात्। अप्रजा अपशुर्यजमानः स्यात्। यदनायतने निनयेत्। अनायतनः स्यात्। प्राजापत्ययर्चा वल्मीकवपायामव नयेत्। प्राजापत्यो वै वल्मीकः। यज्ञः प्रजापतिः। प्रजापतावेव यज्ञं प्रतिष्ठापयति। भूरित्याह। भूतो वै प्रजापतिः॥१०॥

भूतिमेवोपैति। तत्कृत्वा। अन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम्। सैव ततः प्रायश्चित्तिः। यत्कीटावपन्नेन जुहुयात्। अप्रजा अपशुर्यजमानः स्यात्। यदनायतने निनयेत्। अनायतनः स्यात्। मध्यमेन पर्णेन द्यावापृथिव्ययर्चाऽन्तः परिधि निनयेत्। द्यावापृथिव्योरेवैनत्प्रतिष्ठापयति॥११॥

तत्कृत्वा। अन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम्। सैव ततः प्रायश्चित्तिः। यदववृष्टेन जुहुयात्। अपरूपमस्याऽऽत्मजायेत। किलासो वास्यादरशसो वा। यत्प्रत्येयात्। यज्ञं विच्छिन्द्यात्। स जुहुयात्। मित्रो जनान्कल्पयति प्रजानन्॥१२॥

मित्रो दाधार पृथिवीमुत द्याम्। मित्रः कृष्टीरनिमिषाऽभि चष्टे। सत्याय हव्यं घृतवञ्जुहोतेति। मित्रेणैवैनत्कल्पयति। तत्कृत्वा। अन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम्। सैव ततः प्रायश्चित्तिः। यत्पूर्वस्यामाहुत्यां हुतायामुत्तराऽहुतिः स्कन्देत्। द्विपाद्भिः पशुभिर्यजमानो

व्यूध्येत। यदुत्तरयाऽभि जुहुयात्॥१३॥

चतुष्पाद्विः पशुभिर्यजमानो व्यूध्येत। यत्र वेत्थं वनस्पते देवानां गुह्या नामानि। तत्र हव्यानि गामयेति वानस्पत्ययर्चा समिधमाधाय। तूष्णीमेव पुनर्जुहुयात्। वनस्पतिर्नैव यज्ञस्यार्ता चानार्ता चाऽऽहुती वि दाधार। तत्कृत्वा। अन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम्। सैव ततः प्रार्यश्चित्तिः। यत्पुरा प्रयाजेभ्यः प्राङङ्गारः स्कन्दैत्। अध्वर्यवे च यजमानाय चाकं स्यात्॥१४॥

यदक्षिणा। ब्रह्मणे च यजमानाय चाकं स्यात्। यत्प्रत्यक्। होत्रे च पवित्रे च यजमानाय चाकं स्यात्। यदुदङ्गं। अग्नीधे च पशुभ्यश्च यजमानाय चाकं स्यात्। यदभिजुहुयात्। रुद्रोऽस्य पशून्धातुकः स्यात्। यत्राभिजुहुयात्। अशान्तः प्रहियेत॥१५॥

सुवस्य बुध्रेनाभिनिदध्यात्। मा तमो मा यज्ञस्तमन्मा यजमानस्तमत्। नमस्ते अस्त्वायते। नमो रुद्र परायते। नमो यत्र निषीदसि। अमुं मा हिंसीरमुं मा हिंसीरिति येन स्कन्दैत्। तं प्रहरेत्। सहस्रं शृङ्गो वृषभो जातवेदाः। स्तोमपृष्ठो घृतवान्धसुप्रतीकः। मा नो हासीन्मेत्थितो नेत्वा जहाम। गोपोषं नो वीरपोषं च यच्छेति। ब्रह्मणैवेनं प्र हरति। सैव ततः प्रार्यश्चित्तिः॥१६॥

वे प्रजापतिः स्थापयति प्रजान्ब्रूभि जुहुयाध्व्याद्वियेत जहाम त्रीणि च (यद्विष्यण्णेन प्राजापत्यया यत्कीटा मध्यमेन यदववृष्टेन यत्पूर्वस्यां यत्पुरा प्रयाजेभ्यः प्राङङ्गारो यदक्षिणा यत्प्रत्यग्यदुदङ्गं॥१७॥

[२]

वि वा एष इन्द्रियेण वीर्येणर्ध्यते। यस्याऽऽहिताग्नेरग्निर्मथ्यमानो न जायते। यत्रान्यं पश्येत्। तत आहृत्य होतव्यम्। अग्नावेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति। यद्यन्यत्र विन्देत्। अजायां होतव्यम्। आग्नेयी वा एषा। यदजा। अग्नावेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति॥१७॥

अजस्य तु नाशजीयात्। यदजस्यांशजीयात्। यामेवाग्नावाहुतिं जुहुयात्। तामद्यात्। तस्मादजस्य नाशयम्। यद्यजात्र विन्देत्। ब्राह्मणस्य दक्षिणे हस्ते होतव्यम्। एष वा अग्निर्वैश्वानरः। यद्ब्राह्मणः। अग्नावेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति॥१८॥

ब्राह्मणं तु वंसत्यै नापं रुन्ध्यात्। यद्ब्राह्मणं वंसत्या अपरुन्ध्यात्। यस्मिन्नेवाग्नावाहुतिं जुहुयात्। तं भागधेयेन व्यर्धयेत्। तस्माद्ब्राह्मणो वंसत्यै नापरुध्यः। यदि ब्राह्मणं न विन्देत्। दर्भस्तम्बे होतव्यम्। अग्निवान् वै दर्भस्तम्बः। अग्नावेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति। दर्भांस्तु नाध्यासीत्॥१९॥

यद्दर्भान्ध्यासीत। यामेवाग्नावाहुतिं जुहुयात्। तामध्यासीत। तस्माद्दर्भान्ध्यासितव्याः। यदि दर्भान्न विन्देत्। अप्सु होतव्यम्। आपो वै सर्वा देवताः। देवतास्वेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति। आपस्तु न परिचक्षीत। यदपः परिचक्षीत॥२०॥

यामेवापस्वाहुतिं जुहुयात्। तां परिचक्षीत। तस्मादापो न परिचक्ष्याः। मेध्यां च वा एतस्यामेध्यां च तनुवौ सः सृज्येते। यस्याऽऽहिताग्रेरन्यैरग्निभिर्ग्नयः सः सृज्यन्ते। अग्नये विविचये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्। मेध्यां चैवास्यामेध्यां च तनुवौ व्यावर्तयति। अग्नये व्रतपंतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्। अग्निमेव व्रतपंतिः स्वेन भागधेयेनोप धावति। स एवैनं व्रतमा लम्भयति॥२१॥

गर्भः स्रवन्तमगदमकः। अग्निरिन्द्रस्त्वष्टा बृहस्पतिः। पृथिव्यामव चुश्चोतैतत्। नाभिप्राप्नोति निर्ऋतिं पराचैः। रेतो वा एतद्वाजिनमाहिताग्रेः। यदग्निहोत्रम्। तद्यत्स्ववैत्। रेतोऽस्य वाजिनः स्रवेत्। गर्भः स्रवन्तमगदमकरित्याह। रेतं एवास्मिन्वाजिनं दधाति॥२२॥

अग्निरित्याह। अग्निर्वै रेतोधाः। रेतं एव तदधाति। इन्द्र इत्याह। इन्द्रियमेवास्मिन्दधाति। त्वष्टेत्याह। त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकृत्। रूपमेव पशुषु दधाति। बृहस्पतिरित्याह। ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिः। ब्रह्मणैवास्मै प्रजाः प्र जनयति। पृथिव्यामव चुश्चोतैतदित्याह। अस्यामेवैनत्प्रतिष्ठापयति। नाभिप्राप्नोति निर्ऋतिं पराचैरित्याह। रक्षंसामपहत्यै॥२३॥

अजाऽग्नावेवास्याग्निहोत्रं हुतं भवति भवत्यासीत परिचक्षीत लम्भयति दधाति देवानां बृहस्पतिः पञ्च च (वि वै यद्यन्यमजायां ब्राह्मणस्य दर्भस्तन्मैऽप्सु होतव्यम्)॥७॥

[३]

याः पुरस्तात्प्रसवन्ति। उपरिष्ठात्सर्वतश्च याः। तामीं रश्मिपवित्राभिः। श्रद्धां यज्ञमा रभे। देवा गातुविदः। गातुं यज्ञाय विन्दत। मनसस्पतिना देवेन। वाताद्यज्ञः प्र युज्यताम्। तृतीयस्यै दिवः। गायत्रिया सोम आर्भतः॥२४॥

सोमपीथाय सन्नयितुम्। वकलमन्तरमा ददे। आपो देवीः शुद्धाः स्थः। इमा पात्राणि शुन्धत। उपातङ्गाय देवानाम्। पर्णवल्कमुत शुन्धत। पयो गृहेषु पयो अघ्नियासुं। पयो वथ्सेषु पय इन्द्राय हविषं ध्रियस्व। गायत्री पर्णवल्केन। पयः सोमं करोत्विमम्॥२५॥

अग्निं गृह्णामि सुरथं यो मयोभूः। य उद्यन्तमारोहति सूर्यमहै। आदित्यं ज्योतिषां ज्योतिरुत्तमम्। श्वो यज्ञाय रमतां देवताभ्यः। वसून्नुद्रानादित्यान्। इन्द्रेण सह देवताः। ताः

पूर्वः परिं गृह्णामि। स्व आयतने मनीषया। इमामूर्जं पञ्चदशीं ये प्रविष्टाः। तान्देवान्परिं गृह्णामि पूर्वः॥२६॥

अग्निर्हव्यवाडिह ताना वहतु। पौर्णमासं हविरिदमेषां मयि। आमावास्यं हविरिदमेषां मयि। अन्तराऽग्नी पशवः। देवसु सदमा गमन्। तान्पूर्वः परिं गृह्णामि। स्व आयतने मनीषया। इह प्रजा विश्वरूपा रमन्ताम्। अग्निं गृहपतिमभि संवसानाः। ताः पूर्वः परिं गृह्णामि॥२७॥

स्व आयतने मनीषया। इह पशवो विश्वरूपा रमन्ताम्। अग्निं गृहपतिमभि संवसानाः। तान्पूर्वः परिं गृह्णामि। स्व आयतने मनीषया। अयं पितृणामग्निः। अवाङ्मुखा पितृभ्य आ। तं पूर्वः परिं गृह्णामि। अविषन्नः पितुं कर्तु। अजंसं त्वां संभापालाः॥२८॥

विजयभागं समिन्धताम्। अग्ने दीदाय मे सभ्य। विजित्यै शरदः शतम्। अन्नमावसथीयम्। अभि हराणि शरदः शतम्। आवसथे श्रियं मन्त्रम्। अहिर्बुध्नियो नि यच्छतु। इदमहमग्निज्यैष्ठेभ्यः। वसुभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि। इदमहमिन्द्रज्येष्ठेभ्यः॥२९॥

रुद्रेभ्यो यज्ञं प्र ब्रवीमि। इदमहं वरुणज्येष्ठेभ्यः। आदित्येभ्यो यज्ञं प्र ब्रवीमि। पयस्वतीरोषधयः। पयस्वद्विरूधां पयः। अपां पयसो यत्पयः। तेन मामिन्द्र स संज। अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामि। तच्छकेयं तन्मे राध्यताम्। वायौ व्रतपत आदित्य व्रतपते॥३०॥

व्रतानां व्रतपते व्रतं चरिष्यामि। तच्छकेयं तन्मे राध्यताम्। इमां प्राचीमुदीचीम्। इषमूर्जमभि स संस्कृताम्। बहुपर्णामशुष्काग्राम्। हरामि पशुपामहम्। यत्कृष्णो रूपं कृत्वा। प्राविशस्त्वं वनस्पतीन्। ततस्त्वामेकविंशतिधा। सम्भरामि सुसम्भृतां॥३१॥

त्रीन्यरिधींस्तिष्ठः समिधः। यज्ञायुरनुसञ्चरान्। उपवेषं मेक्षणं धृष्टिमै। सं भरामि सुसम्भृतां। या जाता ओषधयः। देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा। तासां पर्व राध्यासम्। परिस्तरमाहरन्। अपां मेध्यं यज्ञियम्। सदेवं शिवमस्तु मे॥३२॥

आच्छेत्ता वो मा रिषम्। जीवानि शरदः शतम्। अपरिमितानां परिमिताः। सन्नह्ये सुकृताय कम्। एनो मा निगाङ्गतमच्चनाहम्। पुनरुत्थाय बहुला भवन्तु। सकृदाच्छिन्नं बर्हिर्रूणामृदु। स्योनं पितृभ्यस्त्वा भराम्यहम्। अस्मिन्सीदन्तु मे पितरः सोम्याः। पितामहाः प्रपितामहाश्चानुगैः सह॥३३॥

त्रिवृत्पलाशे दर्भः। इयान्प्रादेशसम्मितः। यज्ञे पवित्रं पोतृतमम्। पयो हव्यं करोतु मे। इमौ प्राणापानौ। यज्ञस्याङ्गानि सर्वशः। आप्याययन्तौ सञ्चरताम्। पवित्रे हव्यशोधने। पवित्रे स्थो वैष्णवी। वायुर्वा मनसा पुनातु॥३४॥

अयं प्राणश्चापानश्च। यजमानमपि गच्छताम्। यज्ञे ह्यभूतां पोतारौ। पवित्रे हव्यशोधने। त्वया वेदिं विविदुः पृथिवीम्। त्वया यज्ञो जायते विश्वदानिः। अच्छिद्रं यज्ञमन्वैषि विद्वान्। त्वया होता सं तनोत्यर्धमासान्। त्रयस्त्रिंशोऽसि तन्तूनाम्। पवित्रेण सहागहि॥३५॥

शिवेयं रज्जुरभिधानी। अघ्नियामुपं सेवताम्। अप्रस्रंसाय यज्ञस्य। उखे उपदधाम्यहम्। पशुभिः सन्नीतं बिभृताम्। इन्द्राय शृतं दधि। उपवेषोऽसि यज्ञाय। त्वां परिवेषमधारयन्। इन्द्राय हविः कृण्वन्तः। शिवः शग्मो भवासि नः॥३६॥

अमृन्मयन्देवपात्रम्। यज्ञस्याऽऽयुषि प्र युज्यताम्। तिरः पवित्रमतिनीताः। आपो धारय मातिगुः। देवेन सवित्रोत्पूताः। वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः। गां दोहपवित्रे रज्जुम्। सर्वा पात्राणि शुन्धत। एता आ चरन्ति मधुमद्गुहानाः। प्रजावतीर्यशसौ विश्वरूपाः॥३७॥

बह्वीर्भवन्तीरुपजायमानाः। इह व इन्द्रो रमयतु गावः। पूषा स्थ। अयक्ष्मा वः प्रजया सः सृजामि। रायस्पोषेण बहुलाभवन्तीः। ऊर्जं पयः पिन्वमाना घृतं च। जीवो जीवन्तीरुपवः सदेयम्। द्यौश्चेमं यज्ञं पृथिवी च सन्दुहाताम्। धाता सोमेन सह वातेन वायुः। यजमानाय द्रविणं दधातु॥३८॥

उत्सं दुहन्ति कलशं चतुर्बिलम्। इडां देवीं मधुमतीं सुवर्विदम्। तदिन्द्राग्नी जिन्वतः सूनृतावत्। तद्यजमानममृतत्वे दधातु। कामधुक्षः प्र णो ब्रूहि। इन्द्राय हविरिन्द्रियम्। अमुं यस्यां देवानाम्। मनुष्याणां पयो हितम्। बहु दुग्धीन्द्राय देवेभ्यः। हव्यमा प्यायतां पुनः॥३९॥

वत्सेभ्यो मनुष्येभ्यः। पुनर्दोहाय कल्पताम्। यज्ञस्य सन्ततिरसि। यज्ञस्य त्वा सन्ततिमनु सं तनोमि। अदस्तमसि विष्णवे त्वा। यज्ञायपि दधाम्यहम्। अद्विररिक्तेन पात्रेण। याः पूताः परिशेरते। अयं पयः सोमं कृत्वा। स्वां योनिमपि गच्छतु॥४०॥

पूर्णवल्कः पवित्रम्। सौम्यः सोमाद्धि निर्मितः। इमौ पूर्णं च दर्भं च। देवानां हव्यशोधनौ। प्रातर्वेपायं गोपाय। विष्णो हव्यं हि रक्षसि। उभावग्नी उपस्तृणते। देवता

उपवसन्तु मे। अहं ग्राम्यानुपं वसामि। मह्यं गोपतये पशून्॥४१॥

आभूत इमं गृह्णामि पूर्वस्ताः पूर्वः परिगृह्णामि सभापाला इन्द्रज्येष्ठेभ्य आदित्य व्रतपते सुसम्भृतां मे सह पुंनातु गहि नो विश्वरूपा दधातु पुनर्गच्छतु पशून् (याः पुरस्तादिमामूर्जमिह प्रजा इह पशवोऽयं पितृणामग्निः)॥४८॥ [४]

देवा देवेषु पराक्रमध्वम्। प्रथमा द्वितीयेषु। द्वितीयास्तृतीयेषु। त्रिरैकादशा इह मांऽवता। इदं शक्यं यदिदं करोमि। आत्मा करोत्वात्मनै। इदं करिष्ये भेषजम्। इदं मे विश्वभेषजा। अश्विना प्रावतं युवम्। इदमहं सेनाया अभीत्वयै॥४२॥

मुखमपौहामि। सूर्य ज्योतिर्वि भाहि। महत इन्द्रियाय। आ प्यायतां घृतयौनिः। अग्निर्हव्याऽनु मन्यताम्। खमङ्ग त्वचमङ्ग। सूरूपं त्वा वसुविदम्। पशूनां तेजसा। अग्नये जुष्टमभि घारयामि। स्योनं ते सदनं करोमि॥४३॥

घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि। तस्मिन्ऽसीदामृते प्रति तिष्ठ। ब्रीहीणां मेध सुमनस्यमानः। आर्द्रः प्रथस्रुर्भुवनस्य गोपाः। शृत उथ्न्नाति जनिता मतीनाम्। यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टः। देवानां विष्ठामनु यो वितस्थे। आत्मन्वान्ऽसौम घृतवान् हि भूत्वा। देवान्गच्छ सुवर्विन्द यजमानाय मह्यम्। इरा भूतिः पृथिव्यै रसो मोत्क्रमीत्॥४४॥

देवाः पितरः पितरो देवाः। योऽहमस्मि स सन् यजे। यस्यास्मि न तमन्तरमि। स्वं मं इष्टं स्वं दत्तम्। स्वं पूतं स्वं श्रान्तम्। स्वं हुतम्। तस्य मेऽग्निरुपद्रष्टा। वायुरुपश्रोता। आदित्योऽनुख्याता। द्यौः पिता॥४५॥

पृथिवी माता। प्रजापतिर्बन्धुः। य एवास्मि स सन् यजे। मा भर्मा संविक्था मा त्वा हिंसिषम्। मा ते तेजोऽपं क्रमीत्। भरतमुद्धरेमनुषिश्च। अवदानानि ते प्रत्यवदास्यामि। नमस्ते अस्तु मा मां हिंसीः। यदेवदानानि तेऽवद्यन्। विलोमाकार्षमात्मनः॥४६॥

आज्येन प्रत्यनज्येनत्। तत् आ प्यायतां पुनः। अज्यायो यवमात्रात्। आव्याधात्कृत्यतामिदम्। मा रूरुपाम यज्ञस्य। शुद्धं स्विष्टमिदं हविः। मनुना दृष्टां घृतपदीम्। मित्रावरुणसमीरिताम्। दक्षिणार्धादसम्मिन्दन्। अवद्याम्येकतोमुखाम्॥४७॥

इडे भागं जुषस्व नः। जिन्व गा जिन्वार्वतः। तस्यास्ते भक्षिवाणः स्याम। सर्वात्मानः सर्वगणाः। ब्रध्न पिन्वस्वा ददतो मे मा क्षायि। कुर्वतो मे मोपदसत्। दिशां क्लृप्तिरसि। दिशो मे कल्पन्ताम्। कल्पन्तां मे दिशः॥४८॥

देवींश्च मानुषीश्च। अहोरात्रे मे कल्पेताम्। अर्धमासा मे कल्पन्ताम्। मासां मे

कल्पन्ताम्। ऋतवो मे कल्पन्ताम्। संवत्सरो मे कल्पताम्। कृत्तिरसि कल्पतां मे।
आशानां त्वाऽऽशापालेभ्यः। चतुर्थ्यो अमृतैभ्यः। इदं भूतस्याध्यक्षेभ्यः॥४९॥

विधेम हविषा वयम्। भजतां भागी भागम्। मा भागोऽभक्त। निरभागं भजामः।
अपस्विन्व। ओषधीर्जिन्व। द्विपात्पाहि। चतुष्पादव। दिवो वृष्टिमेरय। ब्राह्मणानामिदं
हविः॥५०॥

सोम्यानां सोमपीथिनाम्। निर्भक्तो ब्राह्मणः। नेहा ब्राह्मणस्यास्ति। समङ्गां
बर्हिर्हविषा घृतेन। समादित्यैर्वसुभिः सं मरुद्भिः। समिन्द्रेण विश्वेभिर्देवेभिरङ्गाम्। दिव्यं
नभो गच्छतु यत्स्वाहा। इन्द्राणीवाविधुवा भूयासम्। अदितिरिव सुपुत्रा। अस्थूरि त्वा
गार्हपत्य॥५१॥

उपनिषदे सुप्रजास्त्वाय। सं पत्नी पत्या सुकृतेन गच्छताम्। यज्ञस्य युक्तौ
धुर्यावभूताम्। सञ्जानानौ विजहतामराती। दिवि ज्योतिरजरमा रभेताम्। दशते तनुवो
यज्ञ यज्ञियाः। ताः प्रीणातु यजमानो घृतेन। नारिष्ठयोः प्रशिषमीडमानः। देवानां दैव्येऽपि
यजमानोऽमृतोऽभूत्। यं वा देवा अकल्पयन्॥५२॥

ऊर्जो भागं शतक्रतू। एतद्वा तेन प्रीणानि। तेन तृप्यतमंहौ। अहं देवानां
सुकृतमस्मि लोके। ममेदमिष्टं न मिथुर्भवाति। अहं नारिष्ठावनु यजामि विद्वान्।
यदाभ्यामिन्द्रो अदधाद्वाग्धेयम्। अदारसुद्ववत देवसोम। अस्मिन् यज्ञे मरुतो मृडता
नः। मा नो विददभिभामो अशस्तिः॥५३॥

मा नो विदद्वृजना द्वेष्या या। ऋषभं वाजिनं वयम्। पूर्णमांसं यजामहे। स नो दोहता
सुवीर्यम्। रायस्पोषं सहस्रिणम्। प्राणाय सुरार्धसे। पूर्णमांसाय स्वाहा। अमावास्यां
सुभगां सुशेवां। धेनुरिव भूय आप्यायमाना। सा नो दोहता सुवीर्यम्। रायस्पोषं
सहस्रिणम्। अपानाय सुरार्धसे। अमावास्यायै स्वाहा। अभि स्तृणीहि परि धेहि वेदिम्।
जामि मा हिंसीरमुया शयाना। होतृषदना हरिताः सुवर्णाः। निष्का इमे यजमानस्य
ब्रध्ने॥५४॥

अभित्वै करोमि क्रमीत्पिताऽऽत्मनं एकतो मुखां मे दिशोऽध्यक्षेभ्यो हविर्गार्हपत्या कल्पयन्नशस्तिः सा नो दोहता सुवीर्यं सुप्त च॥१३॥[५]

परिस्तृणीत् परिधत्ताग्निम्। परिहितोऽग्निर्यजमानं भुनक्तु। अपां रसं ओषधीनां
सुवर्णः। निष्का इमे यजमानस्य सन्तु कामदुघाः। अमुत्रामुष्मिल्लोके। भूपते भुवनपते।

म॒हतो भू॒तस्य॑ प॒ते। ब्र॒ह्माणं॑ त्वा वृणीमहे। अ॒हं भू॒पति॑र॒हं भुव॑नपतिः। अ॒हं म॒हतो भू॒तस्य॑ प॒तिः॥५५॥

दे॒वेन॑ स॒वित्रा॑ प्रसू॒त आ॒र्त्विज्यं॑ करिष्यामि। दे॒वं स॒वित॑रे॒तं त्वां वृ॑णते। बृ॒हस्प॑तिं दे॒व्यं ब्र॒ह्माण॑म्। तद॒हं मन॑से प्र ब्र॒वीमि। मनो॑ गाय॒त्रियै। गाय॑त्री त्रि॒ष्टुभै। त्रि॒ष्टुब्ज॑ग॒त्यै। जग॑त्यनु॒ष्टुभै। अनु॒ष्टुक्प॒ङ्क्तौ। प॒ङ्क्तिः प्र॒जाप॑तये॥५६॥

प्र॒जाप॑तिर्वि॒श्वेभ्यो॑ दे॒वेभ्यः॑। वि॒श्वे दे॒वा बृ॒हस्प॑तये। बृ॒हस्प॑तिर्ब्र॒ह्मणे। ब्र॒ह्म भूर्भुवः॑ सु॒वं। बृ॒हस्प॑तिर्दे॒वानां॑ ब्र॒ह्मा। अ॒हं म॑नुष्या॒णाम्। बृ॒हस्प॑ते य॒ज्ञं गो॑पाय। इ॒दं तस्मै॑ ह॒र्म्यं क॑रोमि। यो वो॑ दे॒वाश्चर॑ति ब्र॒ह्मच॑र्यम्। मे॒धावी॑ दि॒क्षु मन॑सा तप॒स्वी॥५७॥

अ॒न्तर्दू॑तश्चरति॒ मानु॑षीषु। चतुः॑ शिखण्डा यु॒वतिः॑ सु॒पेशाः॑। घृ॒तप्र॑तीका भुव॑नस्य म॒ध्यै। म॒र्मृज्य॑माना म॒हत॑े सौभ॒गाय। मह्यं॑ धु॒क्ष्व य॑ज॒मानाय॑ कामान्। भूमि॑र्भू॒त्वा म॑हि॒मानं॑ पु॒पोष। ततो॑ दे॒वी वर्ध॑यते पया॑सि। य॒ज्ञियां॑ य॒ज्ञं वि च॑ यन्ति शं च॑। ओष॑धीराप॒ इह॑ शक्करीश्च। यो मां॑ हृ॒दा मन॑सा यश्च॑ वा॒चा॥५८॥

यो ब्र॒ह्मणा॑ कर्म॒णा द्वेष्टि॑ दे॒वाः। यः श्रु॑तेन॒ हृद॑येनेष्ण॒ता च॑। तस्यै॒न्द्र वज्रे॑ण शि॒रश्छि॑नन्नि। ऊ॒र्णामृ॑दु प्रथ॒मानं॑ स्यो॒नम्। दे॒वेभ्यो॑ जुष्टं॑ स॒दनाय॑ ब॒रुहिः। सु॒वर्गे लो॑के यज॒मानं॑ हि धे॒हि। मां नाक॑स्य पृ॒ष्ठे प॑रमे व्यो॒मन्। चतुः॑ शिखण्डा यु॒वतिः॑ सु॒पेशाः॑। घृ॒तप्र॑तीका व॒युना॑नि वस्ते। साऽऽस्ती॒र्यमा॑णा म॒हत॑े सौभ॒गाय॥५९॥

सा मे॑ धु॒क्ष्व य॑ज॒मानाय॑ कामान्। शि॒वा च॑ मे श॒ग्मा चै॑धि। स्यो॒ना च॑ मे सु॒षदा॑ चैधि। ऊ॒र्जस्व॑ती च मे प॒यस्व॑ती चैधि। इष॒मूर्जं॑ मे पि॒न्वस्व। ब्र॒ह्म तेजो॑ मे पि॒न्वस्व। क्षत्र॑मोजो॑ मे पि॒न्वस्व। विशं॑ पु॒ष्टिं मे पि॒न्वस्व। आयु॑र॒न्नाद्यं॑ मे पि॒न्वस्व। प्र॒जां प॒शून्मे पि॒न्वस्व॥६०॥

अ॒स्मिन् य॒ज्ञ उ॒प भू॒य इ॒न्नु मे॑। अ॒वि॒क्षोभा॑य परि॒धीं द॑धामि। ध॒र्ता ध॒रुणो॑ धरी॒यान्। अ॒ग्निर्द्वे॒षासि॑ निरि॒तो नु॑दाते। वि॒च्छि॑नन्नि वि॒धृती॑भ्यां स॒पत्नान्। जा॒तान्भ्रा॑तृ॒व्यान् ये च॑ जनि॒ष्यमा॑णाः। वि॒शो य॒न्त्राभ्यां॑ वि॒धम॑म्ये॒नान्। अ॒हं स्व॑ना॒मुत्त॑मोऽसा॒नि दे॒वाः। वि॒शो य॒त्रे नु॑द॒माने॑ अ॒राति॑म्। वि॒श्वं पा॒प्मान॑मम॒तिं दु॑र्म॒रायु॑म्॥६१॥

सीद॑न्ती दे॒वी सु॑कृ॒तस्य॑ लो॒के। धृ॒तीं स्थो॑ वि॒धृती॑ स्व॒धृती॑। प्रा॒णान्म॑यि॒ धार॑यतम्।

प्रजां मयि धारयतम्। पशून्मयि धारयतम्। अयं प्रस्तुर उभयस्य धर्ता। धर्ता प्रयाजानामुतानूयाजानाम्। स दाधार समिधो विश्वरूपाः। तस्मिन्श्चो अध्या सादयामि। आ रोह पथो जुहु देवयानान्॥६२॥

यत्रर्षयः प्रथमजा ये पुराणाः। हिरण्यपक्षाञ्जिरा सम्भृताङ्गा। वहांसि मा सुकृतां यत्र लोकाः। अवाहं बाध उपभृता सपत्नान्। जातान्भ्रातृव्यान् ये च जनिष्यमाणाः। दोहै यज्ञं सुदुघामिव धेनुम्। अहमुत्तरो भूयासम्। अधरे मथ्सपत्नाः। यो मां वाचा मनसा दुर्मरायुः। हृदाऽरातीयादभिदासदग्ने॥६३॥

इदमस्य चित्तमधरं ध्रुवायाः। अहमुत्तरो भूयासम्। अधरे मथ्सपत्नाः। ऋषभोऽसि शाकुरः। घृताचीनां सूनुः। प्रियेण नाम्नां प्रिये सदसि सीद। स्योनो मे सीद सुषदः पृथिव्याम्। प्रथयि प्रजयां पशुभिः सुवर्गे लोके। दिवि सीद पृथिव्यामन्तरिक्षे। अहमुत्तरो भूयासम्॥६४॥

अधरे मथ्सपत्नाः। इयं स्थाली घृतस्य पूर्णा। अच्छिन्नपयाः शतधार उथ्सः। मारुतेन शर्मणा दैव्येन। यज्ञोऽसि सर्वतः श्रितः। सर्वतो मां भूतं भविष्यच्छ्रयताम्। शतं मे सन्त्वाशिषः। सहस्रं मे सन्तु सूनृताः। इरावतीः पशुमतीः। प्रजापतिरसि सर्वतः श्रितः॥६५॥

सर्वतो मां भूतं भविष्यच्छ्रयताम्। शतं मे सन्त्वाशिषः। सहस्रं मे सन्तु सूनृताः। इरावतीः पशुमतीः। इदमिन्द्रियममृतं वीर्यम्। अनेनेन्द्राय पशवोऽचिकिथ्सन्। तेन देवा अवतोप माम्। इहेषमूर्जं यशः सह ओजः सनेयम्। शृतं मयि श्रयताम्। यत्पृथिवीमचरत्तत्प्रविष्टम्॥६६॥

येनासिंश्चद्वलमिन्द्रे प्रजापतिः। इदं तच्छुक्रं मधुं वाजिनीवत्। येनोपरिष्ठादधिनोन्महेन्द्रम्। दधि मां धिनोतु। अयं वेदः पृथिवीमन्वविन्दत्। गुहां सुतीं गहने गह्वरेषु। स विन्दतु यजमानाय लोकम्। अच्छिद्रं यज्ञं भूरिकर्मा करोतु। अयं यज्ञः समसदद्विष्मान्। ऋचा साम्ना यजुषा देवताभिः॥६७॥

तेन लोकान्सूर्यवतो जयेम। इन्द्रस्य सख्यममृतत्वमंश्याम्। यो नः कनीय इह कामयातै। अस्मिन् यज्ञे यजमानाय मह्यम्। अप तमिन्द्राग्नी भुवनान्नुदेताम्। अहं प्रजां वीरवतीं विदेय। अग्ने वाजजित्। वाजं त्वा सरिष्यन्तम्। वाजं जेष्यन्तम्। वाजिनं

वाजजितम्॥६८॥

वाजजित्यायै सं माँर्जिम्। अग्निमन्नादमन्नाद्याय। उपहूतो द्यौः पिता। उप मां द्यौः
पिता ह्वयताम्। अग्निराग्नीध्रात्। आयुषे वर्चसे। जीवात्वे पुण्याय। उपहूता पृथिवी माता।
उप मां माता पृथिवी ह्वयताम्। अग्निराग्नीध्रात्॥६९॥

आयुषे वर्चसे। जीवात्वे पुण्याय। मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यम्। विच्छिन्नं यज्ञं समिमं
दधातु। बृहस्पतिस्तनुतामिमं नः। विश्वे देवा इह मादयन्ताम्। यन्ते अग्न आवृश्चामि। अहं
वा क्षिपितश्चरन्। प्रजां च तस्य मूलं च। नीचैर्देवा नि वृश्चत॥७०॥

अग्ने यो नोऽभिदासति। समानो यश्च निष्ठयः। इध्मस्यैव प्रक्षायतः। मा तस्योच्छेष्टि
किञ्चन। यो मां द्वेष्टि जातवेदः। यं चाऽऽहं द्वेष्टि यश्च माम्। सर्वाः स्तानग्ने सन्दह।
याश्चाहं द्वेष्टि ये च माम्। अग्ने वाजजित्। वाज त्वा ससृवाः समम्॥७१॥

वाजं जिगिवाः समम्। वाजिनं वाजजितम्। वाजजित्यायै सम्माँर्जिम्।
अग्निमन्नादमन्नाद्याय। वेदिर्वरुहिः शृतं हविः। इध्मः परिधयः सुचः। आज्यं
यज्ञं ऋचो यजुः। याज्याश्च वषट्काराः। सं मे सन्नतयो नमन्ताम्। इध्मसन्नहने हुते॥७२॥

दिवः खीलोऽवततः। पृथिव्या अध्युत्थितः। तेनां सहस्रकाण्डेन। द्विषन्तं
शोचयामसि। द्विषन्मे बहु शोचतु। ओषधे मो अहं शुचम्। यज्ञं नमस्ते यज्ञ। नमो
नमश्च ते यज्ञ। शिवेन मे सन्तिष्ठस्व। स्योनेन मे सन्तिष्ठस्व॥७३॥

सुभूतेन मे सन्तिष्ठस्व। ब्रह्मवर्चसेन मे सन्तिष्ठस्व। यज्ञस्यर्द्धिमनु सन्तिष्ठस्व। उप ते
यज्ञं नमः। उप ते नमः। उप ते नमः। त्रिष्फलीक्रियमाणानाम्। यो न्यङ्गो अवशिष्यते।
रक्षसां भागधेयम्। आपस्तत्र वहतादितः॥७४॥

उलूखले मुसले यच्च शूर्पे। आशिक्षेपं दृषदि यत्कपाले। अवपुषो विप्रुषः संयंजामि।
विश्वे देवा हविरिदं जुषन्ताम्। यज्ञे या विप्रुषः सन्ति ब्रह्मीः। अग्नौ ताः सर्वाः स्विष्टाः।
सुहुता जुहोमि। उद्यन्नद्यमित्र महः। सपत्नान्मे अनीनशः। दिवैनान् विद्युतां जहि।
निम्रोचन्नधरान्कृधि॥७५॥

उद्यन्नद्य वि नो भज। पिता पुत्रेभ्यो यथा। दीर्घायुत्वस्यं हेशिषे। तस्यं नो देहि सूर्य।

॥ हृद्रोगघ्न-मन्त्रः ॥

उद्यन्नद्य मित्रमहः। आरोहन्तुरां दिवम्। हृद्रोगं मम सूर्य। हरिमाणं च नाशय। शुकैषु मे हरिमाणम्। रोपणाकांसु दध्मसि॥७६॥

अथो हारिद्रवेषु मे। हरिमाणं नि दध्मसि। उदंगादयमादित्यः। विश्वेन सहसा सह। द्विषन्तं मम रन्धयन्। मो अहं द्विषतो रन्धम्।

यो नः शपादशपतः। यश्च नः शपतः शपात्। उषाश्च तस्मै निमृक्क। सर्वं पापं समूहताम्॥७७॥

यो नः सपत्नो यो रणः। मतोऽभिदासन्ति देवाः। इध्मस्यैव प्रक्षायतः। मा तस्योच्छेषि किञ्चन। अवसृष्टः परापत। शरो ब्रह्मसंशितः। गच्छाऽमित्रान्प्रविश। मेषां कञ्चनोच्छेषः॥७८॥

पतिः प्रजापतये तपस्वी वाचा सोमगाय पशून् पितृन् दुर्मरायुं देवयानान्नेऽन्तरिक्षेऽहमुत्तरो भूयासं प्रजापतिरसि सर्वतः श्रितः प्रविष्टं देवताभिर्वाज्जितं पृथिवी ह्वयतामग्निराग्नौ प्रादृक्षत समुवांसं हुते स्योनेन मे सन्तिष्ठस्वेतः कृधि दध्मस्यूहतामृष्टौ च॥७९॥ [६]

सक्षेदं पश्य। विधर्तरिदं पश्य। नाकेदं पश्य। रमतिः पनिष्ठा। ऋतं वर्षिष्ठम्। अमृतायान्याहुः। सूर्यो वरिष्ठो अक्षभिर्विभाति। अनु द्यावापृथिवी देवपुत्रे। दीक्षाऽसि तपसो योनिः। तपोऽसि ब्रह्मणो योनिः॥७९॥

ब्रह्मासि क्षत्रस्य योनिः। क्षत्रमस्युतस्य योनिः। ऋतमसि भूरा रभे। श्रद्धां मनसा। दीक्षां तपसा। विश्वस्य भुवनस्याधिपतीम्। सर्वे कामा यजमानस्य सन्तु। वार्त प्राणं मनसाऽन्वा रभामहे। प्रजापतिं यो भुवनस्य गोपाः। स नो मृत्योस्त्रायतां पात्वहंसः॥८०॥

ज्योग्जीवा जरामशीमहि। इन्द्रं शाक्रं गायत्रीं प्रपद्ये। तान्ते युनज्मि। इन्द्रं शाक्रं त्रिष्टुभं प्रपद्ये। तान्ते युनज्मि। इन्द्रं शाक्रं जगतीं प्रपद्ये। तान्ते युनज्मि। इन्द्रं शाक्रानुष्टुभं प्रपद्ये। तान्ते युनज्मि। इन्द्रं शाक्रं पङ्क्तिं प्रपद्ये॥८१॥

तान्ते युनज्मि। आऽहं दीक्षामरुहमृतस्य पत्नीम्। गायत्रेण छन्दसा ब्रह्मणा च। ऋतं सत्येऽधायि। सत्यमृतेऽधायि। ऋतं च मे सत्यं चाभूताम्। ज्योतिरभूवः सुवरगमम्। सुवर्गं लोकं नाकस्य पृष्ठम्। ब्रध्नस्य विष्टपमगमम्। पृथिवी दीक्षा॥८२॥

तयाऽग्निर्दीक्षया दीक्षितः। ययाऽग्निर्दीक्षया दीक्षितः। तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि।

अन्तरिक्षं दीक्षा। तया वायुर्दीक्षया दीक्षितः। यया वायुर्दीक्षया दीक्षितः। तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि। द्यौर्दीक्षा। तयाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षितः। ययाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षितः॥८३॥

तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि। दिशो दीक्षा। तया चन्द्रमा दीक्षया दीक्षितः। यया चन्द्रमा दीक्षया दीक्षितः। तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि। आपो दीक्षा। तया वरुणो राजा दीक्षया दीक्षितः। यया वरुणो राजा दीक्षया दीक्षितः। तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि। ओषधयो दीक्षा॥८४॥

तया सोमो राजा दीक्षया दीक्षितः। यया सोमो राजा दीक्षया दीक्षितः। तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि। वाग्दीक्षा। तया प्राणो दीक्षया दीक्षितः। यया प्राणो दीक्षया दीक्षितः। तया त्वा दीक्षया दीक्षयामि। पृथिवी त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षताम्। अन्तरिक्षं त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षताम्। द्यौस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षताम्॥८५॥

दिशस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। आपस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। ओषधयस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। वाक्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षताम्। ऋचस्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। सामानि त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। यजूंषि त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। अहश्च रात्रिश्च। कृषिश्च वृष्टिश्च। त्विषिश्चापचितिश्च॥८६॥

आपश्चोषधयश्च। ऊर्कं सूनृतां च। तास्त्वा दीक्षमाणमनु दीक्षन्ताम्। स्वे दक्षे दक्षपितेह सीद। देवानां सुमो महते रणांय। स्वासस्थस्तनुवा संविशस्व। पितेवैधि सूनव आ सुशेवः। शिवो मां शिवमा विश। सत्यं म आत्मा। श्रद्धा मेऽक्षितिः॥८७॥

तपो मे प्रतिष्ठा। सवितृप्रसूता मा दिशो दीक्षयन्तु। सत्यमस्मि। अहं त्वदस्मि मदसि त्वमेतत्। ममांसि योनिस्तव योनिरस्मि। ममैव सन्वहं हव्यान्यग्ने। पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदः। आजुह्वानः सुप्रतीकः पुरस्तात्। अग्ने स्वां योनिमा सीद साध्या। अस्मिन्सुधस्थे अद्युत्तरस्मिन्॥८८॥

विश्वे देवा यजमानश्च सीदत। एकमिषे विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। द्वे ऊर्जे विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। त्रीणि व्रताय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। चत्वारि मायोभवाय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। पञ्च पशुभ्यो विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। षड्रायस्पोषाय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। सप्त सप्तभ्यो होत्राभ्यो विष्णुस्त्वाऽन्वेतु। सखायः सप्तपदा अभूम। सख्यं ते गमेयम्॥८९॥

सख्यात्ते मा योषम्। सख्यान्मे मा योषाः। साऽसि सुब्रह्मण्ये। तस्यांस्ते पृथिवी

पादः। साऽसिं सुब्रह्मण्ये। तस्यास्तेऽन्तरिक्षं पादः। साऽसिं सुब्रह्मण्ये। तस्यास्ते द्यौः
पादः। साऽसिं सुब्रह्मण्ये। तस्यास्ते दिशः पादः॥१०॥

प॒रोरंजास्ते पञ्चमः पादः। सा न इषमूर्जं धुक्वा तेजं इन्द्रियम्। ब्रह्मवर्चसमन्नाद्यम्।
वि मिमे त्वा पयस्वतीम्। देवानां धेनुं सुदुधामनपस्फुरन्तीम्। इन्द्रः सोमं पिबतु। क्षेमो
अस्तु नः। इमान्नराः कृणुत वेदिमेत्यं। वसुमतीं रुद्रवतीमादित्यवतीम्॥११॥

वर्षमन्दिवः। नाभां पृथिव्याः। यथाऽयं यजमानो न रिष्येत्। देवस्य सवितुः सुवे। चतुः
शिखण्डा युवतिः सुपेशाः। घृतप्रतीका भुवनस्य मध्ये। तस्यां सुपर्णावधि यौ निर्विष्टौ।
तयोर्देवानामधि भागधेयम्। अप ज्ञन्यं भयं नुद। अप चक्राणि वर्तय। गृहं सोमस्य
गच्छतम्। न वा उ वेतन्म्रियसे न रिष्यसि। देवा इदैषि पृथिभिः सुगेभिः। यत्र यन्ति
सुकृतो नापि दुष्कृतः। तत्र त्वा देवः सविता दधातु॥१२॥

ब्रह्मणो योनिरहंसः पङ्क्तिं प्रपद्ये दीक्षा यथाऽऽदित्यो दीक्षया दीक्षितस्तथा त्वा दीक्षया दीक्षयाम्योपधयो दीक्षा द्यौस्त्वा दीक्षमाणमनु
दीक्षतामपचितिश्राक्षितिरुत्तरस्मिन्ममेयं दिशः पादं आदित्यवतीं वर्तय पञ्च च॥१४॥ [७]

यदस्य पारे रजंसः। शुक्रं ज्योतिरजायत। तन्नः पर्षदति द्विषः। अग्नें वैश्वानर
स्वाहा। यस्माद्दीषाऽवाशिष्टाः। ततो नो अभयं कृधि। प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो मृडा। नमो रुद्राय
मीदुषे। यस्माद्दीषा न्यषदः। ततो नो अभयं कृधि॥१३॥

प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो मृडा। नमो रुद्राय मीदुषे। उदुस्र तिष्ठ प्रति तिष्ठ मारिषः। मेमं
यज्ञं यजमानं च रीरिषः। सुवर्गे लोके यजमानं हि धेहि। शन्न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे।
यस्माद्दीषाऽवैपिष्टाः प्लायिष्टाः समज्ञास्थाः। ततो नो अभयं कृधि। प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो
मृडा। नमो रुद्राय मीदुषे॥१४॥

य इदमकः। तस्मै नमः। तस्मै स्वाहा। न वा उ वेतन्म्रियसे। आशानां त्वा विश्वा
आशाः। यज्ञस्य हि स्थ ऋत्वियौ। इन्द्राग्नी चेतनस्य च। हुताहुतस्य तृप्यतम्। अहुतस्य
हुतस्य च। हुतस्य चाहुतस्य च। अहुतस्य हुतस्य च। इन्द्राग्नी अस्य सोमस्य। वीतं
पिबतं जुषेथां। मा यजमानं तमो विदत्। मर्त्विजो मो इमाः प्रजाः। मा यः सोममिमं
पिबात्। स संष्टमुभयं कृतम्॥१५॥

कृधि मीदुषेऽहुतस्य च सप्त च॥३॥

[८]

अनागसंस्त्वा वयम्। इन्द्रेण प्रेषिता उप। वायुष्टे अस्त्वं शभूः। मित्रस्ते अस्त्वं शभूः।

वरुणस्ते अस्त्व॑श॒भूः। अपा॑ङ्ग्या ऋत॑स्य गर्भाः। भुव॑नस्य गोपाः श्येना॑ अतिथयः।
पर्व॑तानां ककुभः प्र॒युतो॑ नपातारः। व॒शुनेन्द्र॑ ह्वयत। घोषे॑णामीवाश्चातयत॥१६॥

युक्ताः स्थ॒ वह॑त। दे॒वा ग्रावा॑ण॒ इन्दुरिन्द्र॑ इत्य॑वादिषुः। एन्द्र॑मचुच्यवुः पर॒मस्याः॑
परा॑वतः। आ॒ऽस्मात्स॒धस्था॑त्। ओरोर॑न्तरि॒क्षात्। आ सु॑भूतम॑सुषवुः। ब्र॒ह्मव॑र्चसं
म आसु॑षवुः। स॒मरे॑ रक्षा॑स्यवधिषुः। अप॑ह॒तं ब्रह्म॑ज्यस्य॑। वाक् त्वा॒ मन॑श्च
श्रीणीताम्॥१७॥

प्रा॒णश्च॑ त्वा॒ऽपान॑श्च॒ श्रीणीताम्॑। चक्षु॑श्च त्वा॒ श्रोत्रं॑ च श्रीणीताम्। दक्ष॑श्च त्वा॒ बलं॑ च
श्रीणीताम्। ओज॑श्च त्वा॒ सह॑श्च श्रीणीताम्। आयु॑श्च त्वा॒ऽजरा॑ च॒ श्रीणीताम्॑। आ॒त्मा च॑
त्वा त॒नूश्च॑ श्रीणीताम्। श्रु॒तो॑ऽसि श्रु॒तं कृतः॑। श्रु॒ताय॑ त्वा श्रु॒तेभ्य॑स्त्वा। यमिन्द्र॑मा॒हुर्वरु॑णं
यमा॒हुः। यं मि॒त्रमा॒हुर्यमु॑ स॒त्यमा॒हुः॥१८॥

यो दे॒वानां॑ दे॒वत॑मस्तपो॒जाः। तस्मै॑ त्वा तेभ्य॑स्त्वा। मयि॑ त्यदिन्द्रि॒यं म॒हत्। मयि॑
दक्षो॑ मयि॑ क्रतुः। मयि॑ धायि सुवीर्य॑म्। त्रि॒शुग्ध॑र्मो वि भा॑तु मे। आकू॑त्या॒ मन॑सा स॒ह।
वि॒राजा॒ ज्योति॑षा स॒ह। य॒ज्ञेन॑ पय॑सा स॒ह। तस्य॑ दोह॑मशीमहि॥१९॥

तस्य॑ सु॒म्रम॑शीमहि। तस्य॑ भ॒क्षम॑शीमहि। वाग्जु॑षाणा सोम॑स्य तृप्यतु। मि॒त्रो जना॑न्म्र
स मि॒त्रा। यस्मान्न॑ जा॒तः परो॑ अन्यो अस्ति। य आ॑विवेश॒ भुव॑नानि॒ विश्वा॑। प्र॒जाप॑तिः
प्र॒जया॑ संविदानः। त्रीणि॑ ज्योती॑षि सच॑ते स षोड॑शी। ए॒ष ब्र॒ह्मा य ऋ॑त्वियः। इन्द्रो॑
नाम॑ श्रुतो ग॒णे॥१००॥

प्र ते॑ म॒हे वि॒दथे॑ श॒सिष॑ हरी॑। य ऋ॑त्वियः प्र ते॑ वन्वे। वनुषो॑ हर्य॒तं मद॑म्। इन्द्रो॑
नाम॑ घृ॒तं नयः॑। हरि॑भि॒श्चारु॑ सेच॑ते। श्रुतो॑ ग॒ण आ त्वा॑ विशन्तु। हरि॑वर्षसङ्कि॒रः। इन्द्राधि॑पते-
ऽधि॑पति॒स्त्वं दे॒वाना॑मसि। अधि॑पतिं॒ माम्। आयु॑ष्मन्तं व॒र्चस्व॑न्तं मनु॒ष्येषु॑ कुरु॥१०१॥

इन्द्र॑श्च स॒म्राड्वरु॑णश्च॒ राजा॑। तौ ते॑ भ॒क्षं च॑क्रतुरग्रं ए॒तम्। तयो॑रनु॒ भ॒क्षं भ॑क्षयामि।
वाग्जु॑षाणा सोम॑स्य तृप्यतु। प्र॒जाप॑तिर्वि॒श्वक॑र्मा। तस्य॑ मनो॑ दे॒वं य॒ज्ञेन॑ राध्यासम्।
अ॒र्थेणा॑ अ॒स्य ज॑हितः। अ॒व॒सान॑पतेऽव॒सान॑ मे विन्द। नमो॑ रु॒द्राय॑ वास्तोष्प॒तये॑। आय॑ने
वि॒द्वव॑णे॥१०२॥

उ॒द्याने॑ यत्प॒राय॑णे। आ॒वर्त॑ने वि॒वर्त॑ने। यो गो॑पायति॒ त॑ ह॒वे। यान्य॑पामित्या॒न्य-
प्र॑तीत्ता॒न्यस्मि॑। यम॑स्य॒ बलि॑ना॒ चरा॑मि। इ॒हैव॑ सन्तः॒ प्रति॑ तद्या॑तयामः। जी॒वा जी॒वेभ्यो॑ नि

हराम एनत्। अनृणा अस्मिन्नृणाः परस्मिन्। तृतीयं लोके अनृणाः स्याम। ये देवयाना उत पितृयाणाः॥१०३॥

सर्वान्पथो अनृणा आक्षीयेम। इदमनु श्रेयोऽवसानमा गन्म। शिवे नो द्यावापृथिवी उभे इमे। गोमद्धनवदश्ववदूर्जस्वत्। सुवीरा वीरैरनु सञ्चरेम। अर्कः पवित्रं रजंसो विमानः। पुनार्तिं देवानां भुवनानि विश्वा। द्यावापृथिवी पयसा संविदाने। घृतं दुहाते अमृतं प्रपीने। पवित्रमर्को रजंसो विमानः। पुनार्तिं देवानां भुवनानि विश्वा। सुवज्योतिर्यशो महत्। अशीमहि गाधमुत प्रतिष्ठाम्॥१०४॥

चातयत् श्रीणोताः सत्यमाहुरशीमहि गणे कुरु विद्वन्गे पितृयाणां अर्को रजंसो विमानसीणि च॥१॥ [१]

उदस्ताम्पसीत्सविता मित्रो अर्यमा। सर्वान्मित्रानवधीद्युगेन। बृहन्तं मामंकरद्वीर-
वन्तम्। रथन्तरे श्रयस्व स्वाहा पृथिव्याम्। वामदेव्ये श्रयस्व स्वाहाऽन्तरिक्षे। बृहति श्रयस्व
स्वाहा दिवि। बृहता त्वोपस्तभ्रोमि। आ त्वा ददे यशसे वीर्याय च। अस्मास्वग्निया यूयं
दधाथेन्द्रियं पयः। यस्तं द्रप्सो यस्तं उदरुषः॥१०५॥

दैव्यः केतुर्विश्वं भुवनमाविवेश। स नः पाह्यरिष्ट्यै स्वाहा। अनु मा सर्वो यज्ञो-
ऽयमेतु। विश्वे देवा मरुतः सामार्कः। आप्रियश्छन्दांसि निविदो यजूंषि। अस्यै पृथिव्यै
यद्यज्ञियम्। प्रजापतेर्वर्तनिमनु वर्तस्व। अनुवीरैरनु राध्याम् गोभिः। अन्वश्चैरनु सर्वैरु पुष्टैः।
अनु प्रजयाऽन्विन्द्रियेण॥१०६॥

देवा नो यज्ञमृजुधा नयन्तु। प्रतिक्षत्रे प्रति तिष्ठामि राष्ट्रे। प्रत्यश्वेषु प्रति तिष्ठामि गोषु।
प्रति प्रजायां प्रति तिष्ठामि भव्यै। विश्वमन्याऽभि वावृधे। तदन्यस्यामधिश्चितम्। दिवे च
विश्वकर्मणे। पृथिव्यै चांकरं नमः। अस्कान्द्यौः पृथिव्याम्। अस्कानृषभो युवागाः॥१०७॥

स्कन्नेमा विश्वा भुवना। स्कन्तो यज्ञः प्र जनयतु। अस्कानजनि प्राजनि। आ
स्कन्नाङ्गायते वृषा। स्कन्नात्प्र जनिषीमहि। ये देवा येषामिदं भांगधेयं बभूव। येषां प्रयाजा
उतानूयाजाः। इन्द्रज्येष्ठेभ्यो वरुणराजभ्यः। अग्निहोतृभ्यो देवेभ्यः स्वाहा। उत त्या नो
दिवा मतिः॥१०८॥

अदितिरूत्या गमत्। सा शन्ताची मयंस्करत्। अप स्निधः। उत त्या दैव्या भिषजा।
शन्नंस्करतो अश्विना। यूयातामस्मद्रपः। अप स्निधः। शमग्निरग्निभिंस्करत्। शन्नंस्तपत्

सूर्यः। शं वातो वात्वरूपाः॥१०९॥

अप॒ सिधेः। तदित्प॒दं न विचि॑केत वि॒द्वान्। यन्मृ॒तः पुनर॑प्येति जी॒वान्। त्रिवृ॑द्यद्भुवनस्य
रथ॒वृत्। जी॒वो गर्भो॑ न मृ॒तः स जी॑वात्। प्रत्य॑स्मै पिपी॑षते। विश्वा॑नि वि॒दुषे॑ भर। अ॒रङ्ग॒माय॑
जग्म॑वे। अप॒श्चाद्दध्व॑ने नरे॑। इन्द्रु॑रिन्द्रुमवा॑गात्। इन्द्रो॑रिन्द्रो॒ऽपात्। तस्य॑ त इन्द्र॑विन्द्रो॒पीतस्य॑
मधु॑मतः। उप॑हूतस्योप॑हूतो भक्षयामि॥११०॥

उदरुप इन्द्रियेण गा मतिररूपा अंगुलीणि च॥६॥

[१०]

ब्रह्म॑ प्रति॒ष्ठा मन॑सो ब्रह्म॑ वा॒चः। ब्रह्म॑ य॒ज्ञाना॑ ह॒विषा॑माज्य॒स्य। अति॑रिक्तं
कर्म॑णो यच्च॑ हीनम्। य॒ज्ञः पर्वा॑णि प्रति॒रन्नैति॑ क॒ल्पयन्। स्वाहा॑कृताऽऽहु॑तिरेतु दे॒वान्।
आश्रा॑वितम॒त्याश्रा॑वितम्। वर्ष॑द्वृतम॒त्यनू॑क्तं च य॒ज्ञे। अति॑रिक्तं कर्म॑णो यच्च॑ हीनम्। य॒ज्ञः
पर्वा॑णि प्रति॒रन्नैति॑ क॒ल्पयन्। स्वाहा॑कृताऽऽहु॑तिरेतु दे॒वान्॥१११॥

यद्वा॑ दे॒वा अति॑पा॒दया॑नि। वा॒चा चि॒त्प्रय॑तं दे॒वहे॑डनम्। अ॒रा॒यो अ॒स्मा॑
अ॒भिदु॑च्छुना॒यते॑। अ॒न्यत्रा॑स्मन्म॒रुत॑स्तन्निधे॑तन। त॒तं म॒ आप॑स्तदु॒ ताय॑ते पुनः॑। स्वादि॑ष्टा
धी॒तिरु॑च॒थाय॑ शस्यते। अ॒य॑ संमु॒द्र उ॒त वि॒श्वभे॑षजः। स्वाहा॑कृतस्य॒ समु॑तृणुत॒र्भुवः॑।
उद्व॑यं तम॑स॒स्परि॑। उदु॑त्यं चि॒त्रम्॥११२॥

इ॒मं मे॑ वरु॒ण तत्त्वा॑ यामि। त्वन्नो॑ अ॒ग्ने स त्वन्नो॑ अ॒ग्ने। त्वम॑ग्ने अ॒यासि॑ प्रजा॑पते।
इ॒मं जी॒वेभ्यः॑ परि॒धिं द॑धामि। मैषा॑न्नु॒गाद॑पर॒ो अर्ध॑मे॒तम्। श॒तं जी॑वन्तु श॒रदः॑ पुरु॒चीः।
ति॒रो मृ॒त्युं द॑धतां पर्व॑तेन। इ॒ष्टेभ्यः॑ स्वाहा॒ वष॑डनि॒ष्टेभ्यः॑ स्वाहा॑। भे॒षजं॑ दुरि॒ष्ट्यै स्वाहा॑
निष्कृ॑त्यै स्वाहा॑। दौरा॑र्ध्यै स्वाहा॒ दैवी॑भ्यस्त॒नूभ्यः॑ स्वाहा॑॥११३॥

ऋ॒द्ध्यै स्वाहा॑ समृ॒द्ध्यै स्वाहा॑। यत॑ इन्द्र॒ भया॑महे। ततो॑ नो॒ अभयं॑ कृधि। मघ॑वञ्छु॒ग्धि
तव॑ तन्न॒ ऊत॑यै। वि॒ द्विषो॑ वि॒ मृधो॑ जहि। स्व॒स्ति॒दा वि॒शस्प॑तिः। वृ॒त्रहा॑ वि॒ मृधो॑ व॒शी।
वृषे॑न्द्रः पुर॒ एतु॑ नः। स्व॒स्ति॒दा अ॒भय॑ङ्करः। आ॒भिर्गी॑र्भिर्यदतो॑ न ऊ॒नम्॥११४॥

आप्या॑यय हरि॒वो वर्ध॑मानः। य॒दा स्तो॑तृभ्यो॒ महि॑ गो॒त्रा रु॒जासि॑। भूयि॑ष्ठभाजो॒ अ॒ध
ते स्या॑म। अना॑ज्ञातं॒ यदा॑ज्ञातम्। य॒ज्ञस्य॑ क्रि॒यते मि॑थुं। अ॒ग्ने तद॑स्य कल्पय। त्व॑ हि
वेत्थ॑ यथा॒तथ॑म्। पुरु॑षसम्मि॒तो य॒ज्ञः। य॒ज्ञः पुरु॑षसम्मि॒तः। अ॒ग्ने तद॑स्य कल्पय। त्व॑
हि वेत्थ॑ यथा॒तथ॑म्। यत्पा॑क॒त्रा मन॑सा दी॒नद॑क्षा॒ न। य॒ज्ञस्य॑ म॒न्वते॑ म॒र्तासः॑। अ॒ग्नि॒ष्टद्धो॑ता॑

ऋतुविद्विजानन्। यजिष्ठो देवाः ऋतुशो यजाति॥११५॥

देवाश्चित्रं तनूभ्यः स्वाहो नं पुरुषसम्मितोऽग्ने तदस्य कल्पय पञ्च च॥५॥ [११]

यद्वैवा देवहेडनम्। देवासश्चकृमा वयम्। आदित्यास्तस्मान्मा मुञ्चत। ऋतस्यर्तेन मामुत। देवा जीवनकाम्या यत्। वाचाऽनृतमूदिम। अग्निर्मा तस्मादेनंसः। गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु। दुरिता यानि चकृम। करोतु मामनेनसम्॥११६॥

ऋतेन द्यावापृथिवी। ऋतेन त्वः सरस्वति। ऋतान्मा मुञ्चताः हंसः। यदन्यकृतमारिम। सजातश्चासादुत वा जामिशसात्। ज्यायसः शसादुत वा कनीयसः। अनंज्ञातं देवकृतं यदेनः। तस्मात्त्वमस्माञ्जातवेदो मुमुग्धि। यद्वाचा यन्मनसा। बाहुभ्यामरूभ्यामधीवद्भ्याम्॥११७॥

शिश्नैर्यदनृतं चकृमा वयम्। अग्निर्मा तस्मादेनंसः। यद्धस्ताभ्यां चकर किल्बिषाणि। अक्षाणां वश्रमुपजिघ्रमानः। दूरेपश्या च राष्ट्रभृच्च। तान्यप्सरसावनुदत्तामृणानि। अदीव्यवृणं यदहं चकार। यद्वादास्यन्थसञ्जगारा जनैभ्यः। अग्निर्मा तस्मादेनंसः। यन्मयि माता गर्भे सति॥११८॥

एनश्चकार यत्पिता। अग्निर्मा तस्मादेनंसः। यदा पिपेष मातरं पितरम्। पुत्रः प्रमुदितो धयन्। अहिंसितौ पितरौ मया तत्। तदग्ने अनृणो भवामि। यदन्तरिक्षं पृथिवीमुत द्याम्। यन्मातरं पितरं वा जिहिंसिम। अग्निर्मा तस्मादेनंसः। यदाशसा निशसा यत्पराशसा॥११९॥

यदेनश्चकृमा नूतनं यत्पुराणम्। अग्निर्मा तस्मादेनंसः। अति क्रामामि दुरितं यदेनः। जहामि रिप्रं परमे सधस्थै। यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः। तमा रोहामि सुकृतां नु लोकम्। त्रिते देवा अमृजतैतदेनः। त्रित एतन्मनुष्येषु मामृजे। ततो मा यदि किञ्चिदानुशे। अग्निर्मा तस्मादेनंसः॥१२०॥

गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु। दुरिता यानि चकृम। करोतु मामनेनसम्। दिवि जाता अप्सु जाताः। या जाता ओषधीभ्यः। अथो या अग्निजा आपः। ता नः शुन्धन्तु शुन्धनीः। यदापो नक्तं दुरितं चरांम। यद्वा दिवा नूतनं यत्पुराणम्। हिरण्यवर्णास्तत् उत्पुनीत नः। इमं मे वरुण तत्त्वां यामि। त्वन्नो अग्ने स त्वन्नो अग्ने। त्वमग्ने अयासि॥१२१॥

अनेनममधीवद्भ्यां सति पराशसाऽऽनृणैः अग्निर्मा तस्मादेनंसः पुनीत नृणां च (यद्वैवा देवा ऋतेन सजातश्चासादुत यद्धस्ताभ्यामदीव्यं यन्मयि माता यदा पिपेष यदन्तरिक्षं यदाशसाति क्रामामि त्रिते देवा दिवि जाता अप्सु जाता यदापं इमं मे वरुण तत्त्वां यामि त्वन्नो अग्ने स

त्वन्नो अग्ने त्वमग्ने अयासि। ॥६॥

[१२]

यत्ते ग्राव्णां चिच्छिदुः सोम राजन्। प्रियाण्यङ्गानि स्वर्धिता परूषि।
तत्सन्धत्स्वाज्येनोत वर्धयस्व। अनागसो अधमिथ्सङ्घयेम। यत्ते ग्रावा बाहुच्युतो
अचुच्यवुः। नरो यत्ते दुदुहर्दक्षिणेन। तत् आप्यायतां तत्ते। निष्ठायतां देव सोम। यत्ते
त्वचं बिभिदुर्यच्च योनिम्। यदास्थानात्प्रच्युतो वेनसि त्वना॥१२२॥

त्वया तत्सोम गुप्तमस्तु नः। सा नः सन्धासत्परमे व्योमन्। अहाच्छरीरं पयसा
स्मेत्यं। अन्योन्यो भवति वर्णो अस्य। तस्मिन्वयमुपहृतास्तवं स्मः। आ नो भजु सदसि
विश्वरूपे। नृचक्षाः सोम उत शुश्रुगस्तु। मा नो वि हासीद्विर आवृणानः। अनागास्तनुवो
वावृधानः। आ नो रूपं वहतु जायमानः॥१२३॥

उपं क्षरन्ति जुह्वो घृतेन। प्रियाण्यङ्गानि तवं वर्धयन्तीः। तस्मै ते सोम नम इद्वपद्भ।
उपं मा राजन्सुकृते ह्वयस्व। सं प्राणापानाभ्यां समु चक्षुषा त्वम्। सः श्रोत्रेण गच्छस्व
सोम राजन्। यत् आस्थितुं शमु तत्ते अस्तु। जानीतान्नः सङ्गमने पथीनाम्। एतं
जानीतात्परमे व्योमन्। वृकाः सधस्था विद रूपमस्य॥१२४॥

यदागच्छात्पृथिभिर्देवयानैः। इष्टापूर्ते कृणुतादविरस्मै। अरिष्ठो राजन्नगदः परेहि।
नमस्ते अस्तु चक्षसे रघूयते। नाकुमारोह सह यजमानेन। सूर्यं गच्छतात्परमे व्योमन्।
अभूद्देवः संविता वन्द्यो नः। इदानीमहं उपवाच्यो नृभिः। वि यो रत्ना भजति मानवेभ्यः।
श्रेष्ठं नो अत्र द्रविणं यथा दधत्। उपं नो मित्रावरुणाविहावतम्। अन्वादीध्याथामिह नः
सखाया। आदित्यानां प्रसितिरहेतिः। उग्रा शतापांष्टा घृविषा परि णो वृणक्तु। आप्यायस्व
सन्ते॥१२५॥

त्वना जायमानोऽस्य दधत्यश्वं च॥४॥

[१३]

यदिदीक्षे मनसा यच्च वाचा। यद्वा प्राणैश्चक्षुषा यच्च श्रोत्रेण। यद्रेतसा मिथुनेनाप्यात्मना।
अज्यो लोका दधिरे तेजं इन्द्रियम्। शुक्रा दीक्षाये तपसो विमोचनीः। आपो
विमोक्तीर्मयि तेजं इन्द्रियम्। यदृचा साम्ना यजुषा। पशूनां चर्मन् हविषा दिदीक्षे।
यच्छन्दोभिरोषधीभिर्वनस्पतौ। अज्यो लोका दधिरे तेजं इन्द्रियम्॥१२६॥

शुक्रा दीक्षाये तपसो विमोचनीः। आपो विमोक्तीर्मयि तेजं इन्द्रियम्। येन ब्रह्म येन

क्षत्रम्। येनैन्द्राग्नी प्रजापतिः सोमो वरुणो येन राजा। विश्वे देवा ऋषयो येन प्राणाः। अद्ध्यो लोका दधिरे तेजं इन्द्रियम्। शुक्रा दीक्षाये तपंसो विमोचनीः। आपो विमोक्तीर्मयि तेजं इन्द्रियम्। अपां पुष्पमस्योषधीनां रसः। सोमस्य प्रियं धाम॥१२७॥

अग्नेः प्रियतमं हविः स्वाहा। अपां पुष्पमस्योषधीनां रसः। सोमस्य प्रियं धाम। इन्द्रस्य प्रियतमं हविः स्वाहा। अपां पुष्पमस्योषधीनां रसः। सोमस्य प्रियं धाम। विश्वेषां देवानां प्रियतमं हविः स्वाहा। वयं सोम व्रते तव। मनस्तनूषु पिप्रतः। प्रजावन्तो अशीमहि॥१२८॥

देवेभ्यः पितृभ्यः स्वाहा। सोम्येभ्यः पितृभ्यः स्वाहा। कव्येभ्यः पितृभ्यः स्वाहा। देवांस इह मादयध्वम्। सोम्यांस इह मादयध्वम्। कव्यांस इह मादयध्वम्। अनन्तरिताः पितरः सोम्याः सोमपीथात्। अपैतु मृत्युरमृतं न आगन्। वैवस्वतो नो अभयं कृणोतु। पूर्णं वनस्पतैरिव॥१२९॥

अभि नः शीयतां रयिः। सचतां नः शचीपतिः। परं मृत्यो अनु परेहि पन्थाम्। यस्ते स्व इतरो देवयानात्। चक्षुष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि। मा नः प्रजां रीरिषो मोत वीरान्। इदमूनु श्रेयोवसानमागन्म। यद्गोजिद्धं न जिदंश्च जिद्यत्। पूर्णं वनस्पतैरिव। अभि नः शीयतां रयिः। सचतां नः शचीपतिः॥१३०॥

वनस्पतांवद्ध्यो लोका दधिरे तेजं इन्द्रियं धामाशीमहीवाभिर्नः शीयतां रयिरिकं च॥५॥ [१४]

सर्वान् यद्विष्णवेण वि वै याः पुरस्ताद्देवां देवेषु परिस्तृणीत सक्षेदं यदस्य पुरेऽनागस उदस्ताम्पसीद्ब्रह्मं प्रतिष्ठा यद्वैवा यत्ते ग्रावणा यद्विदीक्षे चतुर्दश॥१४॥

सर्वान्भूतिमेव यामेवाप्स्वाहुतिं व्रतानां पर्णवल्कः सोम्यानामस्मिन् युजेऽग्ने यो नो ज्योग्जीवाः पुरोरजाः प्रतमहे ब्रह्मं प्रतिष्ठा गार्हपत्यस्त्रिंशदुत्तरशतम्॥१३०॥

सर्वान्छवीपतिः॥

हरिः ओम्॥

॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके सप्तमः प्रपाठकः समाप्तः॥